

לאה לבית פינסוד ודוד פרלמוטר, חלוצים בקבוץ שדה-נחום
1936-1940



קבוץ שדה-נחום בראשיתו. משמאל: לאה ודוד



1936. לאה עם ילדי שדה-נחום



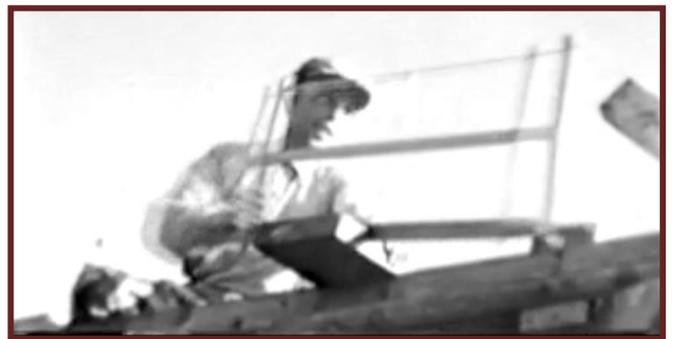
לאה בין עדרי הצאן



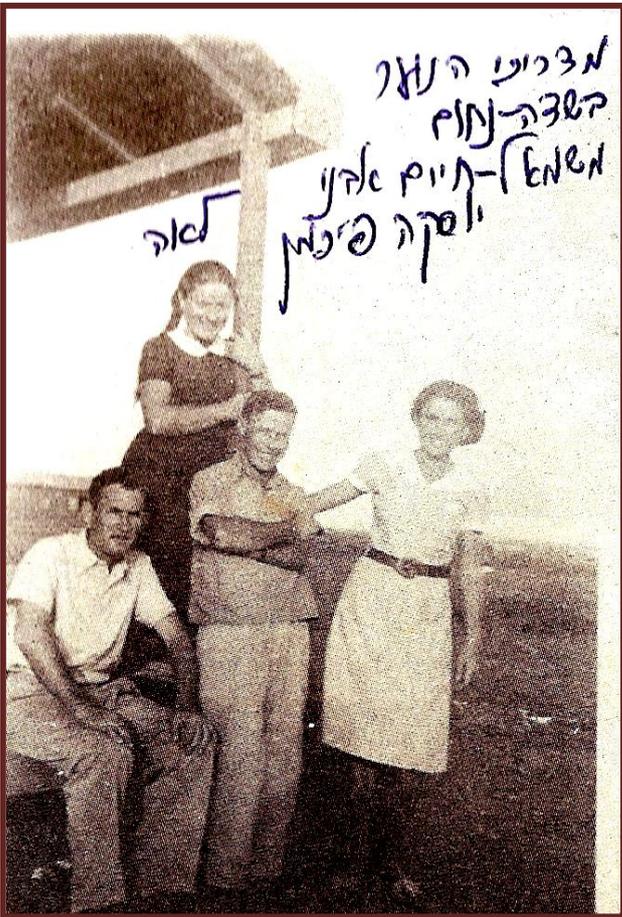
דוד וחברים בשדה-נחום 1937



דוד ליד שלט השדה 1937



דוד בהכנות לעליה על הקרקע



לאה מדריכת נוער בשדה-נחום 1940



בלבן, אברהם, שבעה / תל אביב: הקיבוץ המאוחד, 2000, 48 (עמוד)

מתוך יומן לא כתוב / דוד פ.

ואני - אין בכוחם של ההגיון והמחשבות להשתלט עלי, יש לטעון טעם
 בראשית ואלכהו ?

הרים אלה, מרחב זה, ישוב יהיה כאן - כפר עברי, לשניים, בית. את השדות
 האלה נפרה, דור נבדל, ילדים עברים שלמים, ללא קרעים נפשיים, שלמים עם הטבע,
 שלמים עם קולתם, שלמים עם העבודה. את אשר שאגנו מגדולי האנושיות, כאן בגשים.

ועכשיו - ג'יק מסביב - ללא ז'קק, ללא צל - רק שמש צורבת מעל, ספע אור.
 קרחוק טוריקה בית-שאן - סאימת, אויבת.

גלג'י כה אספרה-

לא גיבורים היינו אז-אנשים יהודים היינו. לזמה אותנו ההכרה, כי דרך אחרת
 אינה. הדריך אותנו הרצון להיות חפשיים. הכמיהה ליצירה ובלך!
 והארץ היתה מלאה שנת-אדם. יד זרה ממדחקים הכניסה איבה ופירוד. ולנו
 זרה היתה הנקמה. ונצא להלחם-בכובלים חדשים, בהקמת ישוב בגילוי מקורות מחיה
 חדשים, לנו ולאחיהם הבאים ממרחק.

וחורף עז היה בארץ, גשמים חזקים הפכה את העטק לביצה. ללא דרך עלינו, ללא
 מסכה בלינו לילות ראשוניים. וצעד אחרי צעד כבשנו את השמטה לנו ולכם.